

mant frem. Den høitærede Minister talte om, at i gamle Dage var der et virkelig Tillidsforhold mellem Officerer og Menige ganske anderledes end nu — saaledes forslod jeg i det Mindste den høitærede Minister — og den Gang brugte man dog Sabelen ganske anderledes end nu — saaledes omtrent var Ministerens Udtalelser, jeg tror ikke, at jeg har misforstaaet ham. Jeg vil dertil kun sige den naturlige, simple Bemærkning at hvis der virkelig var et sandt Tillidsforhold til Stede i gamle Dage, var det visseelig ikke fremkommet ved Sabelens Brug, og at, naar der overhovedet skal komme et godt Tillidsforhold til Stede, skal det ikke være der, hvor Sabelen bruges, og det gjælder baade i gamle Dage og i de Dage, som vi have oplevet. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Krigsministeren (Bahnsen): Jeg ønsker at gjøre en kort Bemærkning, nemlig med Hensyn til det, det ærede Medlem sagde, at der var foresaldet ved det, som jeg tror, han kaldte Audientsen hos mig. Jeg skal forresten i Almindelighed sige, at jeg snart begynder at beklage, at der Ingen ellers var til Stede, saaledes at jeg ogsaa havde Vidner paa min Side; men det ærede Medlem kunde jo iøvrigt have svaret sig selv, naar han ønskede Dplysning om, hvad jeg mente med Udtrykket „Venner“, thi det ærede Medlem lader til at have glemt, at de sidste Ord, der faldt mellem ham og mig deroppe i Ministerialbygningen, den Gang de Herrer toge Afsted, og jeg, fordi jeg ikke havde den Gæde at kjende det ærede Medlem, spurgte: „er det ikke Hr. Hansen?“ var, at han svarede jo og yderligere tilføiede: „der var en Ting, jeg gjerne vilde spørge om: hvis det nu ikke havde været Venstremænd, men Høiremænd, der var komene, var Anmeldelsen saa heller ikke bleven modtaget?“ Dertil svarede jeg: „nei naturligvis, det er mig ligegyldigt, enten det er Høire eller Venstre.“ Det Indtryk har man imidlertid ikke faaet, naar man hører de Herrer, som jeg havde den Fornøielse at se oppe i Ministerialbygningen, men det maa medtages som Supplement, at jeg ikke tænkte paa politiske Venner — jeg er i det Hele taget ikke meget Politiker — jeg mente, at det var noget Andet med min Formand, som var Føllesthingsmand, og som gik her omkring mellem ærede Medlemmer. Naar en af mine personlige Venner var kommen til mig og havde sagt: „der er det og det; vil Du ikke lade det og det undersøge?“ — med „Venner“ mente jeg i Grunden mere en god Ven, med hvem jeg er nøie kjendt, som altsaa sagde: „det og det er passeret“ — saa vilde jeg

maaſte være mere tilbøielig til at lade Sagen undersøge i det Mindste under Haanden end her i dette Tilfælde, men politiske Venner var der ikke Tale om, og det kunde det ærede Medlem godt have forstaaet.

I Anledning af, hvad det ærede Medlem talte om at se paa Dvellerne, er det ganske vist, at jeg ikke tror, at Nogen har Noget imod, at Folk ser paa Dvellerne, tværtimod, det er jo bekjendt nok, at ved de større Dveller, Revner og Slikt, er der overordentlig mange til Stede, og det er baade Officerer og Menige en stor Fornøielse, men en anden Ting er, naar de se paa Dvellerne for at spionere. Ellers, Gudbevares, interessere vore Dveller Publikum saa meget, er de saamænd velkomne, men derimod holde vi ikke af, naar de komme ud for at gjøre deres Notitser, som vi bagefter træffe i et eller andet Blad. Det kunde ikke falde mig ind at opstille en Modsatning mellem Tillidsforholdet før og nu, baseret paa Brugen af Sabelen. (Jeg mente, at der var et bestemt udprøvet Tillidsforhold i forrige Krig, som ogsaa viste sig i Resultatet af Krigen trods det, at Sabelen blev brugt mere den Gang end nu, og endvidere mente jeg ikke, at der ikke skulde være et saadant Tillidsforhold til Stede nu, jeg haaber, at det endnu maa være til Stede, men vil man forsætte paa den Maade som det er stet i den senere Tid, vil det overordentlig let svæffes.

Forespørgeren (Bust): Jeg ønsker kun at gjøre den korte Bemærkning, at jeg har opfattet den høitærede Minister ligesom det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Hansen), og naar den høitærede Minister nu kom med en Udtalelse, hvorved han vilde forklare de Ord om „Venner“, som jeg mindes, han begyndte paa, da det ærede Medlem og jeg gik der oppe fra Ministeriumsbygningen, saa er det uøstretteligt og ikke rigtigt, og jeg vil derfor strax modsig det. Den høitærede Minister sagde, at det var noget Andet med hans Forgængere, som vare Rigsdagsmænd, men det har jo ikke været Tilfældet, Krigsminister Kauffmann var lige saa lidt Rigsdagsmand som den høitærede nuværende Minister, og det passer heller ikke, at naar man saaledes paa engang er Minister og Rigsdagsmand, kan man passiare med Medlemmerne i Folkethingskolen og faae saadanne Historier at vide. Saadan er det ikke i mindste Maade gaaet til, at jeg i de forrige Sager er gaaet hen i Vinduesfordybningerne og har talt med Ministrene, nei, jeg er gaaet op og har faaet Audients hos Ministrene ligesom sidst, da den nuværende høitærede Minister afviste mig. Forøvrigt strider det